

hadden de Sowjet-Unie gegevens geleverd met betrekking tot de oplossingen die de Amerikanen hadden gevonden, en die spionage bevorderde dat de Russen in september '49 een eerste proefexplosie tot stand konden brengen. Drie jaar later, in '52, waren de Amerikanen de eersten die over op waterstof gebaseerde atoombommen beschikten, duizend maal krachtiger dan die welke uranium als grondstof hadden, maar binnen een jaar bleken de Russen ook die achterstand te hebben ingehaald. Zij waren op hun beurt de eersten die in '57 een onbemande en in '61 een bemande satelliet om de aarde in omloop brachten. Nadien werden steeds vernuftiger raketten geconstrueerd, ook voor intercontinentale afstanden – nòg later ging men trachten, de Russen al in de jaren '70, de Amerikanen in de jaren '80, afweersystemen te ontwikkelen die atoomraketten zouden kunnen uitschakelen. In '85 bezitten zowel de Verenigde Staten als de Sowjet-Unie een arsenaal aan atoomwapens dat, wordt het ooit in aanzienlijke omvang gebruikt, hoogstwaarschijnlijk het einde zal betekenen van de menselijke beschaving.

In laatstgenoemd jaar hebben nog vier andere mogendheden de beschikking over atoomwapens, in heel veel geringere aantallen overigens: Groot-Brittannië dat in alle sinds de Tweede Wereldoorlog verstreken jaren Amerika's trouwste bondgenoot was; Frankrijk dat een eigen machtspositie heeft wens te behouden; China dat, hoewel communistisch geworden, overhoop ligt met de Sowjet-Unie, aangezien deze is blijven weigeren, Aziatische gebieden die traditioneel tot China hadden behoord maar die door het keizerlijk Rusland geannexeerd waren, af te staan; het in '48 gestichte Israël tenslotte dat zich, zover men redelijkerwijs vooruit kan zien, een klein eiland weet te zijn in een zee van in wezen vijandige Arabische staten. Daarnaast zijn er nog twee mogendheden: India en Pakistan, die beide in staat zijn op korte termijn tot de vervaardiging van atoomwapens over te gaan.

Velen zijn er, ook in Nederland, die door de voortdurend opgevoerde atoombewapening ernstig verontrust zijn en in wier denken het pacifisme dat na de Eerste Wereldoorlog in Nederland met name in linkse kringen tot diep in de jaren '30 had gedomineerd, tot nieuw leven is gekomen – anderen die, bij alle verontrusting, de wederzijdse opeenstapeling van wapens tot massale vernietiging van menselijk leven, ja van alle leven, niet zien als een aanloop tot een nieuwe wereldoorlog maar als een middel om pressie uit te oefenen; de technische bewapeningswedloop, aldus dezen, is niet oorzaak van de bestaande reële tegenstellingen maar gevolg en zij vertrouwen dat die supermoderne wapenen nimmer op grote schaal zullen worden ingezet.